

Quasimodogeniti

Mk16,9-20

12.4.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Hospodinova milosrdenství je plná země.
Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem,
dechem jeho úst pak všechen jejich zástup.

Píseň: 558

Čtení: Fp2,1-11

Píseň: 560

Kázání: Mk16,9-20

Opustili jsme Marii z Magdaly, Marii, matku Jakubovu a Salome ve chvíli, když zděšeně utíkaly od hrobu. Též jsme se dozvěděli, že nikomu nic neřekly. Tak ohromující a bázeň vzbuzující jsou slova anděla: *Není tu, byl vzkříšen.*

Jako by pisatel, který doplnil Markovo evangelium o závěr, se bál, že lidé nepochopí, co se to vlastně v tom hrobu stalo. Jako by pisatel doplňujícího vyprávění chtěl doplnit, co znamenají slova: *Jde před vámi do Galileje, tam ho spatříte.*

Třikrát v přečteném textu je nám vyprávěno setkání se vzkříšeným Kristem. Třikrát zazní: *nevěřili, totiž ti, kterým to bylo oznámeno.*

Uvěřit tomu, že Ježíš, ten ukřižovaný a daný do hrobu, je vzkříšen, je nepochopitelné. Jeho setkání s ženami, dvěma jdoucími do Emauz, a s učedníky, nám již přibližuje, co je vlastně důležité, když se setkáte se vzkříšeným. Jak tuto zprávu uchopit? Je vůbec předatelná?

Jak tuto zprávu předat, když i ti nejbližší, ti, kteří chodili z Ježíšem, neuvěřili, když jim někdo oznámil, že Ježíš vstal?

Zjevil, ukázal – slovesa, která označují skutečnost setkání. Aby mohli Marie z Magdaly, dva učedníci na cestě do Emauz i shromáždění učedníci uvěřit, muselo dojít k setkání. Setkání

s živým Kristem. Toto setkání, které budí úžas a děs, se děje z iniciativy toho vzkříšeného, nikoli lidí. Jeho zjevení, ukázání se, se stává ještě větší skutečností, když onen vzkříšený promluví.

Aby nedošlo k mýlce. Aby nedošlo k nedorozumění. Aby křesťané nebyli označeni za lháře. Ježíš přichází k těm, kteří již mají nějaké předporozumění, kteří mají otevřená srdce k přijetí živého, který nezůstal mezi mrtvými.

Teprve setkání, oslovení žen, rozmluva cestou do Emauz a lámání chleba učedníky naplní vírou. A všimněme si, že přijmout zprávu o vzkříšení bylo zatěžko i těm, kteří Ježíše z Nazaretu doprovázeli na jeho cestě po Galileji, Samaří a v Dekapoli. Zprávu o prázdném hrobu bylo zatěžko přijmout i samým učedníkům. I ti nejbližší pochybovali.

Evangelista, který se vydává za Marka, nám chce povědět, jak nesnadné je uvěřit neuvěřitelnému. Můžeme namítnout: Marie z Magdaly, dva na cestě do Emauz i učedníci, ti to měli lehké, ti se setkali se vzkříšeným. Je to sice nepochopitelné, z vědeckého hlediska nemožné, ale přece jsme uvěřili v jejich svědectví, že se setkali se vzkříšeným.

Co my, jak my se můžeme setkat s tím živým Pánem? Jde to vůbec? Je už minulostí to zjevení, ukázání se? Zjevení vzkříšeného se odehrávalo čtyřicet dní. Pak byl Ježíš Kristus vzat do nebe.

Ano, jsme závislí na svědectví těch, kteří uvěřili. Ano, jsme odkázáni na slova, která Ježíš před svou smrtí řekl: „*Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.*“ Každý z nás má svou Galileu. Tam začala naše cesta víry. Tam to začalo, tam jsme uvěřili. Tam jsme byli povoláni za učedníky. A nezůstali jsme sami, vzkříšený Pán jde před námi. Jde před námi, aby nás zavedl do svého království.

Ano, z takové zprávy člověka popadne hrůza a děs, úžas i pochybnosti. Jak se to může stát, ptáme se mnohdy bezradně. Jak a kde potkat toho vzkříšeného?

Na úžas však není mnoho času. Ježíš dává učedníkům i nám úkol: *Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.* Tak tedy z hory proměnění, od prázdného hrobu, z Galileje zpět na zem. Stojí před vámi úkol.

Kažte evangelium. Máme vydat svědectví o setkání se vzkříšeným Pánem. Svoji zkušenost s tím předobrym Pánem, který nás pozval k životu. Ten vzkříšený nám otevírá nový život. Jde o zprávu evangelia, tedy proměnu myšlení a smýšlení. Jde o restart všeho, aby to nové mohlo žít.

Naučili jsme se tomu říkat misie. Z našeho vyprávění o nemožnosti uvěřit zprávě o povstání z mrtvých samotnými učedníky víme, že to není snadné. Pomocí, povzbuzením i posilou nám budiž ujištění křtu. V největším pokušení, které Luther zažil, si opakoval: jsem pokřtěn, jsem pokřtěn. Křest nikoli jako magické znamení, ale jako důkaz Boží milosti, Božího sklonění k nám lidem.

Tato milost nám dává moc *vyhánět demony, mluvit novými jazyky, brát hady do rukou, přečkat i otravné nápoje, na choré vzkládat ruce a uzdravovat je.* Touto symbolickou řečí nás svědek víry, slovy Ježíše Krista, ujišťuje o tom, že nemožné se stane skutečností. Nebudeme na tento úkol sami. Duch svatý nás bude podpírat a nejen to. Setkání s živým Ježíšem v chlebu a víně, ve slovu a v pravdě je zaslíbením a posilou na cestě do Božího království.

Amen.

Píseň: 540

Poslání:

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu.

Požehnání:

Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází,
i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista,
věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země.
Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů
a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce
- jemu sláva i moc navěky.
Amen.

Píseň: 716